

תת"ע 3647/10/14 - מדינת ישראל נגד זאב רפאל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

01 יוני 2015

תת"ע 3647-10-14 מדינת ישראל נ' רפאל
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: מאשימה

נגד

זאב רפאל

נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין ביצוע עבירה על תקנה 21 ב (3) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, בגין גרימת הפרעה לתנועה בכך שהעמיד את הרכב על נתיב נסיעה מול הנגר מס' 4 בנמל תל אביב, ולא אפשר לרכבים לנסוע בצורה בטוחה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 4.7.14, יום ו' בשבוע, בשעה 10:18, בהיותו של השוטר אלי אמסלם (להלן-השוטר), בפעילות אכיפה בנמל תל אביב, הבחין ברכב מסוג טוטה, מס' רישוי 2482925 (להלן-המונית), כשהיא עומדת מול חנות אייס (להלן-החנות), כאשר חלונותיה פתוחים למחצה והיא חוסמת את נתיב הנסיעה מכיוון דרום לצפון, כשכלי כלי רכב העומדים אחריה מנועים מלנסוע עקב תנועה בנתיב הנגדי. השוטר המתין מעל 15 דקות עד שהנאשם ישוב למונית והכווין את התנועה במקום בעקבות עמידתה של המונית וחסימתה את נתיב הנסיעה. הנאשם יצא מהחנות עם שקית בידו, וטען כי קנה דבר מה, זאת למשך 5 דקות. השוטר ציין כי המדרכה במקום צבועה אדום לבן, ואף מוצב תמרור האוסר על עצירת כלי רכב.

כשיוחסה לנאשם ביצוע העבירה, טען כדלקמן: "זה היה בסך הכל 5 דקות וחזרתי. זה רכב נכה ולא היה לי איפה לעמוד. אני רוצה להוסיף כי הראיתי לשוטר שיש לי תו נכה בתוקף."

העבירה היא מסוג ברירת משפט, והקנס הקבוע בצידה הוא 500 שקלים.

במועד ההקראה אישר הנאשם כי עצר במקום לצורך ענין פרטי, על מנת להחליף מוצר כלשהו שקנה בחנות. לטענתו, שני מקומות חנייה המיועדים לנכים בצמוד לחנות, היו תפוסים, ולא היה מקום חנייה פנוי בסמוך לחנות. הוא הוסיף כי המונית לא הפריעה לתנועה, ועמדה במקום פחות מחמש דקות.

משכפר הנאשם בביצוע העבירה, נקבע התיק לשמיעת ראיות.

במהלך דיון ההוכחות שרטט השוטר את מיקום עמידת המונית מול החנות, על נתיב הנסיעה מכיוון דרום לצפון. הנאשם טען בתחילה כי המונית חנתה בצד השני של הכביש כפי שמוצג בצילום נ/3, שהוגש מטעמו, אך עוד במהלך הדיון וכפי שאף עולה מסיכומי, חזר בו מטענתו זו.

מהאמור בדו"ח עולה כי הכביש הוא דו סטרי, בו מותרת תנועת כלי רכב בשני כיווני נסיעה.

הנאשם לא חלק על טענה זו במהלך הדיון, וכאמור צילם את המונית כשהיא עומדת כשפניה לכיוון דרום. זאת ועוד, בסיכומיו (עמ' 11) טען הנאשם כי **"פעולה זו של השוטר הייתה לעצור את תנועת הרכבים שנסעו לכיוון דרום.. על מנת לאפשר מעבר של רכבים לכיוון צפון"**, והסיק מכך כי כלי הרכב נאלצו להמתין אך מספר שניות כדי להמשיך בנסיעתם. העובדה שלא מסומן על הכביש קו לסימון נתיבי הנסיעה אין משמעה כי לא קיימים בו נתיבים, זאת לאור הגדרתו של המונח **"נתיב"** בתקנה 1 לתקנות התעבורה כ**"חלק מרחבו של כביש, בין שסומן ובין שלא סומן, המספיק לתנועת טור אחד של כלי רכב, למעט רכב הנע על שני גלגלים."**

הנאשם טען כי רוחב הכביש הוא 8 מטרים, על פי מדידה שביצע, זאת במיקום לא ידוע ובמועד לא ידוע, ולא צירף לעיון בית המשפט את ממצאי המדידה. מכאן עולה כי לא ניתן לקבוע ממצאים על סמך אמירתו זו. מעיון בצילומים שהגיש הנאשם, אני סבורה כי הכביש הוא בעל שני נתיבי נסיעה, ורוחבו אינו מאפשר נסיעה בטוחה של שלושה טורי כלי רכב.

השוטר תיאר את המקום ואת אופן ביצוע העבירה כדלקמן: **"הנאשם עמד על נתיב הנסיעה לכיוון צפון, יש שני נתיבי נסיעה, אחד בכל כיוון .. הוא חסם את נתיב הנסיעה ..רוחב הכביש הוא של שני נתיבי נסיעה (פרוט' עמ' 6, שורות 5-7, 15).** עדותו זו לא נסתרה, ומצאתי כי יש לקבלה.

במקום בו חנתה המונית צבועה שפת הכביש אדום לבן, ואף מותקן תמרור 433 שמשמעו כי אסורה כל עצירה וחניה של רכב בדרך בצד שבו הוצב התמרור, אלא אם דרוש הדבר למילוי הוראות כל דין.

טענותיו העיקריות של הנאשם היו כי העמיד את המונית בהתאם לתנאים שנקבעו בחוק חנייה לנכים התשנ"ד-1993 (להלן **חוק חנייה לנכים**), וכי על פי החוק רשאי היה להעמיד את המונית במקום בו אין החנייה מותרת, ובלבד שלא נגרמה הפרעה ממשית לתנועה. לטענתו, לא נגרמה הפרעה ממשית לתנועה, אך גם אם נגרמה הפרעה כאמור, הרי שבפסיקה נקבע כי לנכה מותר לגרום להפרעה ממשית לתנועה למשך 25 דקות לפחות.

ב- **רע"פ 5273/12 ורע"פ 1300/13 זאב גיא וגדי ורקשטל נ' מדינת ישראל (להלן - פרשת גיא)**, הטעים כבוד השופט רובינשטיין אתחשיבותה של זכות הנגישות לאנשים בעלי מוגבלויות, אך בה בעת ציין כי זכותם של נכים לנגישות אינה זכות מוחלטת, אלא היא בעלת אופי יחסי. מולה ניצבים אינטרסים וזכויות אחרות, שגם להם יש ליתן משקל.

עוד קבע כבוד השופט רובינשטיין, כי ראוי להעמיד על זמן של 25 דקות את חנייתו של נכה במקום המותר לטעינה ופריקה בלבד, כך שזו לא תיחשב כהפרת חוק חנייה לנכים. אולם גם אם חנה רכב הנושא תג נכה למשך פרק זמן

העולה על 25 דקות אין משמעו בהכרח מתן ד"וח, אלא על הפקחים להפעיל שיקול דעת בהתחשב בנסיבות העניין, כגון אופי האזור (צפיפותו), שעת ואופן החנייה ומשכה.

מכאן עולה כי פרשת גיא עניינה בחניה במפרץ בו החנייה מותרת בנסיבות מסוימות, גם ביחס לאדם ללא מגבלות, זאת לצורך פריקה וטעינה. אין היא חלה ביחס לנסיבות דנן, בהן חנה הנאשם במקום בו חל איסור מוחלט לחנייה ואף לעצירה.

ב- **רע"פ 1650/14 אלחנן טולידאנו נ' מדינת ישראל**, המבקש חנה במקום בו אסורה החנייה ואף מוטל בגינה "קנס מוגדל". כבוד השופט שהם ציין כי במקום כזה ספק רב אם אמנם "קיומה של הפרעה ממשית לתנועה", תלוי במשך זמן החנייה.

במקרה דנן, לא הוכח קיומו של תמרור "קנס מוגדל", אך צוין קיומו של תמרור 433 (בו ניתן להבחין מהצילומים שהגיש הנאשם) האוסר על עצירה במקום. בנוסף, נמצא כי המונית גרמה לחסימת נתיב הנסיעה לכיוון צפון. בנסיבות אלה, לא ניתן לקבל את טענת הנאשם כי בהיותו נכה היה רשאי לגרום להפרעה ממשית לתנועה למשך זמן של עד 25 דקות.

ב- **עפ"א 10057-04-13 רון טראוב נ' מדינת ישראל**, המערער, נכה בשיעור של 100% הנושא תג נכה כחול המיועד לנכה משותק רגליים, חנה בנתיב תחבורה ציבורית, זאת לטענתו למשך דקה על מנת להגיע לסניף בנק. המערער טען כי בהיותו נכה משותק רגליים חלה עליו הוראת סעיף 1א71. (א)לפקודת התעבורה הקובעת כי מי שניתן לו תג נכה כאמור, רשאי לנהוג ברכב שלגביו ניתן התג האמור בנתיב שיועד לתחבורה ציבורית.

כבוד השופטת כהן ציינה כי אין לקבל דרך פרשנות לפיה לנכה יהיה מותר לחנות או לעצור את רכבו בנתיב לתחבורה ציבורית, והרכב הציבורי יצטרך לבצע עקיפה של רכב הנכה משמאל ולהוריד נוסעים או להעלותם שלא בתחנה או שלא צמוד למדרכה.

מסקנתי דומה למסקנתה של השופטת כהן. נכה אינו רשאי לחסום בחנייתו את נתיב הנסיעה בכביש, באופן בו רכבים הנוסעים על אותו נתיב יידרשו לעקוף את רכבו, ותנועת כלי הרכב הנוסעת בנתיב הנגדי תידרש לעצור את נסיעתה, על מנת לאפשר את העקיפה. חנייה כאמור מהווה הפרעה ממשית לתנועה.

הדבר נכון ביתר שאת לאור עדות השוטר, ממנה עלה כי ביום שישי בבוקר היה עומס תנועה בנמל תל אביב, כך שאף בהתחשב בנסיבות המקום והזמן, הייתה אסורה חנייתו של הנאשם על נתיב הנסיעה, בפרט כשמדובר בזמן החנייה עמד על 15 דקות לערך.

הנאשם טען כי ככל שנגרם עיכוב, יש להסיק כי העיכוב היה מוגבל למספר שניות עד שכלי הרכב יעקפו את המונית. משך העיכוב מותנה בעומס התנועה, באורכו של טור כלי הרכב הממתינים לעקיפה, אל מול טור כלי הרכב הנאלצים לעצור ולהמתין עד לסיום העקיפה. הנאשם לא חקר את השוטר אודות נתונים אלה.

עוד יצוין כי בפרשת גיא קבע כבוד השופט רובינשטיין כי המונח "**הפרעה ממשית לתנועה**" שבסעיף 2(א)(4) לחוק

חנייה לנכים משמעו הפרעה פוטנציאלית לכל שימוש המותר במרחב הציבורי. מכאן שבהתחשב במיקום החנייה, משך זמן החנייה, ואף במועדה, ניתן לקבוע בבירור קיומה של הפרעה ממשית פוטנציאלית. זאת ועוד, משחסמה המונית נתיב נסיעה, הרי כל עיכוב הנגרם עקב הצורך בעקיפתה ובעצירת כלי רכב בנתיב הנסיעה הנגדי, עשוי לגרום להפרעה ממשית לתנועה.

מעבר לנדרש, אציין כי איני סבורה כי הוכח במקרה דנן קיומו של התנאי הנקוב בסעיף 2(א) לחוק החנייה לנכים, אשר בסעיף 2(א) שבו, נקבעו ארבע תנאים מצטברים על מנת שנכה יהיה רשאי להחנות במקום שאין החנייה מותרת בו. הנאשם הסתפק באמירה כללית לפיה לא היה מקום חנייה פנוי, אך לא פירט אם נסע במגרשי החנייה הסמוכים לחנות (בהם ניתן להבחין בצילומים שהוגשו מטעם הנאשם) על מנת לאתר מקום חנייה, מהו פרק הזמן שהקדיש לאיתור מקום חנייה חליפי. אף אם נדרש תשלום במגרשי החנייה הסמוכים לחנות, אין בכך כדי להקנות לנכה זכות להחנות היכן שהחנייה אסורה.

טענתו של הנאשם כי נמל תל אביב משמש עבור רכבים אך ורק כמקום חנייה ציבורי, אף לו הוכחה, אין בה כדי לשמש נסיבה מקילה. הנאשם לא היה רשאי לחסום את כביש הגישה למגרשי החנייה, בפרט בשעה בה קיים עומס תנועה. בנסיבות אלה הדעת נותנת כי קיימים בנמל מקומות חנייה רבים, ולא נדרשה חנייה דוקא על נתיב הנסיעה.

לא מצאתי כי סעיף האישום בו הואשם הנאשם אינו נכון, אך משום שמיוחסת בו גרימת הפרעה או עיכוב לתנועה, היינו הפרעה קלה יותר מאשר הפרעה ממשית לתנועה. עם זאת, טענתו של הנאשם כי היה רשאי לחנות במקום נבחנה לאור התנאים שנקבעו בחוק החנייה לנכים.

לא מצאתי סתירות מהותיות בעדות השוטר בנוגע לשאלה אם המתין לנאשם או גם הכווין את התנועה עקב חסימת הכביש. מהדוח עולה כי השוטר המתין לנאשם, והכווין את התנועה בזמן ההמתנה. הייתה לשוטר סיבה להניח כי הנאשם ישוב תוך זמן קצר יחסית, זאת היות וחלונות המונית הושארו פתוחים למחצה. אציין כי סעיף 3א' לחוק החנייה לנכים שעניינו הדרישה לצילום הרכב, אינו חל על הודעת תשלום קנס שהומצאה בידי שוטר (סעיף 3א'(ג) לחוק).

אני סבורה כי לא התקיימו במקרה דנן התנאים הנקובים בסעיף 2(א) ו- 2(א)(4) לחוק חניית נכים. לפיכך, ארשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ה, 01 יוני 2015, במעמד באת כוח המאשימה ובהעדר הנאשם.